

Haccın Makbuliyeti ve Cennetin Mükâfatı

el-Hamdü li l-âhi Rabbi'l-âlemîn. Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh. Alâ külli hâlin ve fî külli hîn. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn Muhammedini'l-Mustafâ ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîne't-tayyibîne't-tâhirîn. Emmâ ba'd.

a. Makbul Bir Haccın Karşılığı Cennettir

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah'a sonsuz hamd ve senâlar olsun. Bize bu mübarek beldeleri görmeyi, beytini ziyaret etmeyi, haccetmeyi nasip etti. Vazifelerin büyük çoğunluğunu tamamladık. Yarın bir şeytan taşlama meselesi var. Bazen mecburi bazen de serbest olarak isteyen öbür güne de şeytan taşlamasını yapabilir. Sonra veda tavafı ve beldelerimize dönmek var. Vazifelerin kısm-ı ekserîsini

yapmış olduk. Allah kabul eylesin. Hatalarımızı, kusurlarımızı bağışlasın.

Allah tarafından kabul edilmiş, makbul bir haccın mükâfatı cennettir. Cennetten aşağı bir mükâfatı yoktur. Elhamdülillah. Allahu Teâlâ hazretleri bazen bir topluluğun içindeki bir iyi kulun hürmetine ötekileri de bağışlar. Bir cami dolusu insanın içinde bir mübarek insanın hatırına bütün cemaatin namazını kabul eder. Ayıklamaz, ayırmaz; "Şunlar yaramaz." diye kenara koymaz, hepsini kabul eder. Allahu Teâlâ hazretleri bize haccımızı, vazifemizi tamamlamayı nasip etsin, kusurlarımızı affetsin ve şu haccımızı hacc-ı mebrûr eylesin. Önümüzdeki yıllarda tekrar tekrar bu güzel vazifeyi yapmaya, bu mübarek yerleri görmeye, Peygamber Efendimiz'i ziyaret etmeye, sevaplar kazanmaya bizleri muvaffak eylesin.

Bayramı idrak ettik. Burada bayram da özel vazifelerle beraber geldiği için bayra-

mın ilk günü Müzdelife'de oluyoruz; yerimizde değiliz, sefer halindeyiz. Ondan sonra şeytan taşlama vazifesi oluyor. O da bir izdiham, zor bir vazife. Sonra kurban kesme görevi var. Çok meşakkatli, zor bir vazife, çok zaman alıyor. Buraları tanımayan insanlar için zor. Her şeyi bilen insanlar için de yine saatler alan bir iş. Sonra tıraş olmak vazifesi var. Derken bayramın birinci günü büyük hevesle geçiyor. Şimdi ikinci güne geldik. Hepinizin bayramları mübarek olsun.

Asıl bayram; Allah'ın rızasına erildiği zamanki bayramdır, âhiretin bayramıdır. Allah'a kavuştuğu zaman Allah'ın sevdiği kul olarak kavuşmaktır, Allah'ın lütfuna ermektir; cennetine girmektir, cehennemden kurtulmaktır. Allahu Teâlâ hazretleri asıl o bayramı elde etmeyi, o bayrama kavuşmayı cümlemize nasip eylesin. Bu bayram bütün İslâm âlemine hayırlı, mübarek olsun.

Kur'ân-ı Kerîm'de Allah'ın beyan ettiği şekilde bütün müslümanlar kesin olarak

birbirlerinin kardeşidir. Siyahı beyazı, zenginini fakiri, câhili alimi hepsi kardeştir. O halde kardeşlerimizi sevmemiz ve onlara kardeşçe davranmamız gerekecek.

b. Şeytan Düşmandır. Ona Karşı Tedbirimizi Alalım

Fakat bu hac ibadetinde, gözle görülür gibi elle tutulur gibi âşikâr ki Şeytan aramızda. Şeytan gayet kurnaz bir mahlûk, biz onu görmüyorsak da o bizi görüyor. Arafat'a çıkarken, Arafat'ta vakfeyi yaparken, Müzdelife'deyken hatta Mina'da Şeytanı taşlarken, kendisi taşlanırken bile bir taraftan bizi aldatıyor. İtişme, bağışma, kızma, darılma, aldatma, hak yeme gibi birçok haksızlığı yaptırıp bu güzel vazifenin mükâfatını elden kaçırtmak istiyor. Onun için bilelim ki;

İnne'ş-Őeytâne leküm adüvvün fe't-tehizûhü adüvvâ.

Şeytan çok kesin bir düşmandır. Ona karşı tedbirimizi alalım. Bizi Rahman olan

Mevlâmız, Allahu Teâlâ hazretleri yaratmış. Mevlâmız'a güzel kulluk etmeye, O'na itaat etmeye bakalım. Şeytana uymayalım, ona itaat etmeyelim.

Zamanın komutanlarından biri Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî hazretlerine gitmiş, huzuruna girmiş. Mevlânâ hazretleri onun yüzüne hiç bakmamış, iltifat etmemiş. Ne "Hoş geldin!" ne iltifat, ne hal hatır sorma, hiçbir şey yok. Adam beklemiş beklemiş. Mevlânâ hazretlerinin mânevî bir heybeti var, bir şey de yapamamış. Sonunda; "Efendim! Bana bir nasihat et." diyebilmiş. Mevlânâ hazretleri demiş ki;

"Evladım! Seni Rahman yarattı, sen şeytana itaat ediyorsun." Yaratan, yaşatan, rızkı veren, her türlü nimeti veren Rahman olan Allah fakat insanlar şeytana itaat ediyor, şeytana kulluk ediyor, şeytanın kulu oluyor. Kulluk nasıl olur? Söz dinlemekle. Rahman'ın sözünü dinlemeyip de şeytanın sözünü dinleyince ne oluyor? Şeytana itaat

etmiş oluyor. Çok yanlış bir davranış. Allah Teâlâ hazretleri bu tezat, bu acayip, bu açmaz, bu çarpık durumdan bizi kurtar-sın. Madem Rahman bizi nimetlerine gark etmiş, biz de Rahman'a kulluk edelim, şey-tana değil.

Burada taşlanınca şeytan ölmüyor, yok olmuyor, yakamızı bırakmıyor. Şeytan yine düşmanımız. Biz ölünceye, hayat imtihanı bitinceye kadar bizimle uğraşacak. Biz onu taşıyoruz ama işini bitiremiyoruz yani işi bitmiş değil. Fakat bir insan iyi müslüman olursa, Rabbine bağlılığı tam olursa, tevek-külü sağlam olursa şeytan ona tesir edemi-yor.

İnnehû leyse lehû sultanün ale'l-lezîne âmenû ve alâ rabbihim yetevakkelûn.

İmanı kuvvetli olanlara, Rabbine te-vekkül edenlere zarar vermiyor. Demek ki imanımızı sağlamlaştırmaya çalışacağız; tam ve kuvvetli imanın gereği neyse onları tam öğreneceğiz. Bir mü'min nasıl olur, mü'min insanın hali nedir, mü'mini, mü'min

olmayan insandan, kâfirden, münafıktan ayıran durum nedir? O nasıl davranır, diğeri nasıl davranır? Bunları bileceğiz.

Mesela, münafıkları anlatırken Kur'ân-ı Kerîm'de Allahu Teâlâ hazretleri buyuruyor ki;

İnne'l-münâfîkine yuhâdiûna'l-lah.

"Münafıklar Allah'a hile yapmaya, O'nu aldatmaya çalışırlar." Kâinatın sahibi Allah'ı aldatmak mümkün mü?

Ve hüve hâdiuhüm. "Aslında Allah onları aldatıyor." Allah'ı aldatacağız gibi bir tavra girmeleri onların aldanması demektir. Rahman'a, kâinatı yaratana karşı gelinir mi?

Ve iza kâmû ila's-salâti kâmû kûsâlâ. "Namaza kalktıkları zaman tembel tembel kalkarlar." Kılmayacaklar ama çevreden korkuyorlar. O devirlerde toplum öyle bir insana hayat hakkı tanımadığı için namaza mecburen kalkarlar. Çünkü kalkmasalar başlarına bir şey geleceğini biliyorlar.

"Tembel tembel, istemeye istemeye kalkarlar." Çünkü namazı sevmiyorlar, kılmak istemiyorlar, namaza kalkmaya tembelleiyorlar.

Yürâûne'n-nâse. "İnsanlara mürâîlik (riyakârlık) yaparlar."

Ve lâ yezkürûna'l-lâhe illâ kalîlâ. "Allah'ı çok fazla anmazlar. Allah akıllarına gelmez, Allah'ı anmak, Allah'ı zikretmek hatırlarına gelmez."

Hadîs-i şerîfte bildiriliyor ki münafığın alameti üçtür. İzâ vaada ahlafe. "Söz verir sözünde durmaz." "Hani söz vermiştin?" Aldırmaz. Halbuki söz çok önemli. İnsan sözünden mesul olacak. Allah soracak;

İnne'l-ahde kâne mes'ûlâ.

Pulsuz, şahitsiz, belgesiz de olsa söz vermiştin, anlaşma yapmıştın. Ne oldu? İza vaade ahlefe. "Vaat ettiği zaman cayar, sözünü tutmaz. Vaadine sadakat göstermez, akdine uymaz." Ve iza'tümine hâne. "Kendisine itimat olunsa, güvenilse güvenen insanı perişan eder, aldatır." Kasaya koysan

kasadan çalar, tezgâha geçersen mal götürür, ihanet eder, güveni boşa çıkarır, güvenilmez. Demek ki mü'min güvenilir olacak. Ve izâ haddese kezebe "Konuştuğu zaman yalan söyler, doğru söylemez." Demek ki müslüman doğru konuşacak.

Kâfir ne yapar? Kâfir, Allah'ın varlığını, birliğini, ahkâmını, Kur'an'ını, peygamberini inkâr eder. Onlar çok daha ipe sapa gelmez durumda. Münafıklar bir şeyler yapıyorlar ama kalpleri inanmadan yapıyorlar. Böyle olmayacak. İmanı kuvvetli olacak. İmanın gereği neyse hayatını ona göre düzenleyecek. Rabbine tam bağlanacak, O'na tevekkül edecek. Rabbiyle arası, bağlantısı, Rabbine karşı kulluk bağları çok samimi, çok kuvvetli olması lazım.

Allahu Teâlâ hazretleri; bu, yanımızda devamlı duran, damarlarımızda kanın dolaştığı gibi dolaşan acayip mahlûkun şerrinden bizi korusun ve onu yenmeyi nasip etsin. Onu yaratan da Allah, ona bu salahiyeti veren de Allah. Bu şunu gösteriyor ki Allah,

bizi imtihan olacak bazı şeylerle karşı karşıya getiriyor. Bizim imtihanı nasıl cevaplandıracağımızı görmek istiyor. Bakalım Rabbimizin rızasına uygun davranış tarzını seçebilecek miyiz? Bu önemli. Onun için içimizden gelen duyguları gözden geçirmeliyiz.

İçime bir duygu geldi, şunu yapmamı istiyor. Bu benim yapmamı isteyen duygu güzel mi, doğru mu, yanlış mı? "Şunu al, şunu kopar, şunu cebine sok, şöyle yap, böyle yap." diye bir duygu geliyor." İnsanın içinden gelen duygular ya şeytandan gelir, ya nefsinden gelir ya da Rahmânî olur. Nefsinden şehvât-ı nefsâniyye gelir, hevâ-i nefis gelir, hevâ ve hevesler gelir, şeytandan günahlara istek gelir. Allah'ın "Yapmayın." dediği şeylere istek, "Yapın." dediği şeylere karşı soğukluk, tembellik olur. Demek ki insan kendi kendini daima gözetiminde tutacak. İçinden gelen hislerin, duyguların kaynağını yeniden araştırarak. Bu duygu şeytandan mı, nefisten mi, Rahmânî

mi? Gelen duyguyu düşünecek. Öyle yapmıyor. "Ama benim içim, canım öyle istiyor." Neden istiyor? Bu isteği bize içeriden kim telkin ediyor? İnsanın bir şeyi istemesi bile kendisine ait değildir. Aklına gelirse ister ama aklına gelmezse istemez. Bazen en güzel şeyi unuttur, yapmaz. Hatta cüzdanını unuttur, parasını unuttur. İnsan hiç parasını, cüzdanını, eşyasını bir yerde kaybetmek ister mi? Şemsiyesini unuttur, çantasını unuttur. Neden? Unutuverdi mi işte olmuyor.

Ve mâ teşâûne illâ en yeşâallâhu. "İnsan Allah nasip ederse isteyebilir yoksa isteyemez, aklına gelmez. Çünkü istemek bile kendisine ait değildir. O halde içinden birtakım istekler geliyorsa, kaynağı neresi? Amerika mı, Rusya mı? Nereden geliyor? İthalat nereden? Şeytandan mı, nefisten mi, Rahman'dan mı? Bunu hemen anlamalıyız.

Bu taşladığımız şeytani kendimize güldürtmeyeceğiz. Taşladığımız şeytana kulluk, ibadet, itaat etmeyeceğiz. Şeytanın

adamı, askeri olmayacağız. Şeytan bazı insanların üstüne biner, ağzına gem vurur, dehleyip istediği kadar doludizgin götürür. O da şeytanın istediği tarafa doludizgin koşar. Bizim atlara, arabalara bindiğimiz gibi şeytan da bazılarının üstüne biner, istediği tarafa götürür. Bunun tehlikesini bilmek lazım. Küçüğü var, büyüğü var. Bir tane değil, birçok şeytan var.

Adamın biri abdest alıyor, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de ona bakıyordu. Ağzını çalkalamaya başlıyor. Bitirmeden yeniden, yeniden abdest alıyor, bir türlü tamamlayamıyordu. Peygamber Efendimiz; "Niye abdestini tamamlayamıyorsun da yeniden abdest almaya başlıyorsun?" diyor. "Yâ Resûlallah! Abdestim kaçtı gibi geliyor." diye cevap veriyor. Efendimiz diyor ki; "Bu iş için hususi bir şeytan vardır. İnsan abdest aldığı zaman abdesti kaçıyormuş hissi getirten özel şeytan vardır."

Bundan sonra uyanık müslüman olmaya çalışalım, dikkatimizi gevşetmeyelim. Allah Teâlâ hazretlerinin emirlerini tutmaya çalışalım, şeytana kulluk etmeyelim, nefse de kulluk etmeyelim. Şeytanın istekleriyle nefsin istekleri arasındaki fark nedir? Bir fark var mı? İkisi de vesvese veriyor.

Min şerri'l-vesvâsi'l-hannâs ellezî yüvesvisü fî sudûri'n-nâs mine'l-cinneti ve'n-nâs.

Şeytan insanın kalbine, gönlüne, içine vesvese veriyor. Başka bir âyet-i kerîmede de buyuruyor ki;

Ve lekad halakne'l-insâne ve na'lemü mâ tüvesvisü bihî nefsühû. "Biz insanoğlunu yaratan Rabbiyiz, nefsinin insana ne vesvese verdiğini biliriz, nefsin oyunlarını biliriz." buyuruyor. Demek ki şeytandan da, nefisten de vesvese geliyor. İkisi arasındaki fark nedir? Nefis, bir şeyi istedi mi, onu hep inatla, ısrarla istemeye devam eder. "Bak şurada, komşunun bahçesinde elma duru-

yor. Uzat elini, şunu kopar ye!" "Olmaz! Benim değil, yemem, alamam, başkasının elmasını niye kopartayım?" Biraz sonra; "Bak! Şu elma ne kadar güzel, hadi şunu kopar ye!" "Olmaz! Yemem, haram olur." Biraz sonra yine; "Şu elmayı yesene. Bak canın da istiyor, ağzın da kuru." "Olmaz! yemem." Biraz sonra yine; "Bak şu elma ne güzel sallanıyor, kim bilir ne kadar da tatlı, hart diye ısırдыңın zaman suyu fışkırır." Israr eder. Ben elmayı misal verdim. Ama elmayı bırak da elmanın yerine sigarayı koy.

"İçme sigarayı." "Tamam hocam, peki." Biraz sonra dışarıya gider yine sigara içer. Neden? Nefsi istiyor. Nefis aynı şeyi istemeye devam eder. Elmayı, sigarayı bırak, yerine başka bir şey koy. Mesela eğlence. "Arkadaşlarımı da alıp kahveye gideyim, oynayalım." "Olmaz! Camiye git." Biraz sonra yine; "Arkadaşlarımı çok da özledim ya, gideyim şuraya." "Hayır, olmaz! Camiye git." "Kahve de amma tatlı oluyor, geçen gün bir oyun oynadık, ne kadar hoşça vakit

geçti." "Olmaz! Camiye git." "Hayır, ille kahveye git." Böyle aynı şeyi çekmeye çalışır.

Şeytan böyle yapmaz. Şeytan bir insanı esas itibariyle Allah'a âsî etmek ister. Âsî etmek, Allah'ın sevmediği kul haline getirmek için de oyunları değiştirir. "Şunu şöyle yap." deyince baktı orada biraz sağlam gördü mü; "Tamam, bu buradan kanmayacak, başka taraftan gireyim." der, başka bir şey söyler, değişik bir fikir, değişik bir bahane bulur. Oradan da yutmadı mı, daha başka bir yer bulur. En sonunda o gece, o gündüz, o saat, o yerde neyse bir günah işletir sonra da karşısına geçer, güler.

Kur'ân-ı Kerîm'de buyuruyor ki;

İz kâle li'l-insâni'kfür. "İnsanoğluna Allah'ı inkâr et, inanma, reddet, boş ver, böyle şeyler masal, kâfir ol!" der.

Fe-lemmâ kefere. "Adam kâfir olunca da,"

Kâle innî berîün minke innî ehâfu'l-lâhe Rabbe'l-âlemîn. "Benim seninle hiçbir

ilişkim yok. Sen yaptın, kabahat senin; benim kusurum yok, benim kabahatim yok, ben senden berîyim." der. "Berîyim" ne demek? "Benim seninle hiçbir alakam yok. Ben senin sorumluluğunu alamam, sen kendin yaptın, bana ne?" demek. Innî ehâfu'l-lâhe Rabbe'l- âlemin. "Ben âlemlerin Rabbinden korkarım." der. Yalan.

Aldattıktan sonra böyle der ve güler. İnsan aldandı mı içine bir üzüntü çöker, şeytan gülmeye başlar, "Aldatmayı başardım." der. "Bitti, bu herifin işi tamam oldu." der. Korkunç bir düşmandır, tecrübeli bir düşmandır. Şeytan çok tecrübelidir, çok oyunlar bilir. Şeytanı iyi tanımak lazım. Şeytan üzerine en az beş kitap yazmak lazım; âyetlerden, hadislerden bilgileri toplayıp "Şeytan Tehlikesine Karşı Tedbirler" diye bir kitap yazmak lazım.

Bir de nefisle ilgili bilgi vermek lazım. İnsanın kendisi, içinden bir şeyler ister. Nefis insana çok günahlar işlettirir. Her za-

man elmayı aldırılmaz bazen hırsızlık yaptırır, bazen içki içtirtir, bazen kumar oynatır, bazen zina ettirir, bazen eşini boşatır, bazen cinayet işlettirir, derece derece gider. Allahu Teâlâ hazretleri bize tevîkîni refîk etsin, kuvvet versin. Hacca geldik, Kâbe'yi tavaf ettik, Hâcerü'l-Esved'i öptük, öpemediysek uzaktan öpüyormuş mânasına o makamda işaret ettik, selam verdik. Allah'a söz verdik; "Yâ Rabbi! Bundan sonra senin iyi kulun olacağız." dedik. Hacı olduk. Allah bundan sonra yardım eylesin, kuvvet bahşeyesin; akıl, basiret ihsan eylesin de şeytana uymayalım. Rahman'ın yolundan ayağımızı kaydırmayalım, uçuruma yuvarlanmayalım. Çıktığımız yüksek mertebeden aşağıya düşmeyelim. Yüksekten aşağıya düşmek fena olur. Yüksekten aşağıya düştü mü insanın her tarafı kırılır, kafası gözü patlar. Çıktığımız yerde sağlam durmaya gayret edelim. Allah imandan sonra küfre bulaştırmasın. İzzetten sonra zillete düşürmesin. Makbuliyetten sonra merdûdiyete,

matlubluktan sonra mağdubluğa düşürmesin. Gayri'l-mağdûbi aleyhim ve le'd-dâllîn diye dua ediyoruz.

Allah, elde ettiğimiz sevapları kaçırtırmasın. Bazı insan sevapları kazanır kazanır sonra elinden kaçıırır. Dağlarca sevapları birikir, başkasına gider. Onun için çok dikkatli olmamız lazım. Dikkatli bir insan olmaya karar vermemiz lazım. "Bundan sonra ben her şeyi düşünene düşünene yapacağım. Sabahtan düşüneneğim, her işe başlarken düşüneneğim, akşamdan düşüneneğim, her boş vakit buldukça düşüneneğim. Neyi düşüneneğim? Allah rızasını düşüneneğim; şeytanın oyunlarını, nefsin hilelerini düşüneneğim." diye gayret etmemiz lazım.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem bir hadîs-i şerîfte buyuruyor ki;

c. Bir Müslüman Bir Kavme Hayranlık duyarsa Kıyamette Onlarla Haşrolunur

Men ehabbe kavmen alâ a'mâlihim hu-
şire yevme'l-kıyâmeti fî zümretihim ve
hûsibe bi-hisâbihim ve in lem ya'mel a'mâli-
him.

Cabir radiyallahu anh'den. "Bir müslü-
man yaptıkları birtakım işleri beğenip de
bir kavmi, bir topluluğu seviyorsa; 'Bak ne
güzel, keşke ben de yapsam, iyi bunlar.'
diye birtakım insanları yaptıkları işlerden
dolayı beğeniyor, onlara hayranlık duyuy-
yor, imreniyorsa, kıyamet gününde o insan-
larla birleştirilir, onların zümresine katılır,
onlarla haşrolunur. Onların hesabı neyse o
hesaba çarptırılır. İşlediği kötü amelleri iş-
lemiş gibi olur."

Bu hadîs-i şerîfte ne demek istendi-
ğini misallendirelim. Adamın birisi ne güzel
Müslüman bir köyde yaşıyor. Ezan okun-
duğu zaman camiye gidiyor, köyde herkes
birbirini tanıdığı için günah yok, haram
yok, bir şey yok. Efendinin canı sıkılıyor;
"Ah büyük şehirde olsaydım! Kahveleri,
oyunları, keyifleri var, barları, pavyonları

var. Şu tarladaki işler bitse de, bahçeyi satıp paraları cebe koysam da Adana'dan, Antalya'dan uçağa atlasam İstanbul'a bir gitsem, Beyoğlu'nda bir gezsem, " oradaki eğlencelerden, keyiflerden, zevklerden felekten bir gece alsam da kâm alsam. Adam Antalya'nın köyünde, Adana'nın dağında, ama aklı nerde? Aklı İstanbul'un keyfinde, zevkinde sefasında. Bu adam rûz-i mahşerde kimlerle haşrolacak. Beyoğlu'nun eğlence yerlerinin sahipleriyle, oraya giden insanlarla beraber haşrolacak. Onları işlemedi, köyünde duruyordu. Kumar oynamadı, zina etmedi; bara, pavyona gitmedi, dansöz seyretmedi, ama özledi, beğendi, imrendi, istedi; "Fırsat olsa da gitsem, buradaki hayat mı, dağın başında yaŐıyoruz. Evden camiye, camiden eve. Böyle Şey mi olur? Büyük Őehirlerde hayat var; keyif, zevk, eğlence var." diye düşündüyse hapı yuttu. Neden? Onları seviyor, aklında onlar var, onları istiyor. "Yapamasa bile, işledikleri kötülüğü işlememiş bile olsa bir kavmin

yaptığı şeyleri severse kıyamet gününde onlarla beraber olur, onların zümresine dâhil kılınır, onların hesabına tâbi tutulur."

Buradan ne çıkıyor, muhterem kardeşlerim?

Bu hac günleri sayılı, işte geldi geçti. Aşağıda bir sürü çanta gördüm; herhalde bir grup gitmeye hazırlanıyor, çantaları hazırlamış. Yarın şeytanı taşıladı mı; "Allah'a ısmarladık, es-selâmü aleyküm ve rahmetullah, memlekete gidiyoruz hakkını helal et hocam." Tamam belli, yolculuk göründü.

İyi insanlarla arkadaşlık edeceğiz, iyi arkadaş seçeceğiz. Allah'ın iyi kullarının işlerine imreneceğiz, kötü kullarına yüz vermeyeceğiz, gönül kaydırmayacağız, onlara heves etmeyeceğiz, onlara imrenmeyeceğiz. Çünkü Kur'ân-ı Kerîm'de Allahu Teâlâ hazretleri buyuruyor ki;

Şeyâtine'l-insi ve'l-cinni yûhî ba'duhüm ilâ ba'din zuhrufe'l-kavli ğurûrâ.

Bu âyet-i kerîmeden anlıyoruz ki insanların da şeytanları var, o cin taifesinden

olan bildiğimiz şeytan da var. Şeytanın gördüğü bütün hizmeti görür, aynı şekilde sap-tırır. Arkadaşını alır kumara, meyhaneye, at yarışına, totoya, bara pavyona alıştırır, "Gel, sen de çok acemiymişsin. Seni bu akşam bir yere götüreyim de gör bak. Sen yaşamak nedir bilmiyorsun, dünyadan haberin yok. Gel de gör." O da onunla gittikten sonra der ki; "Vay be! Hakikaten ne kadar farklıymış. Para biriktireceğim yine buraya geleceğim." Bitti, şeytanın gördüğü işi gördü, bu adamı aldattı. Demek ki iyi insanları seçeceğiz, iyi insanlarla arkadaş olacağız. Allah'ın sevdiği, akıllı, ârif, kâmil, güzel huylu insanlarla, Allah'tan korkan, iyilik yapan, rüşvet yemeyen; hırsızlık, arsızlık, hile, düzenbazlık, aldatma yapmayan insanlarla ahbaplık edeceğiz. İyi insanların işlerini, amellerini seveceğiz.

İhvanımızdan biri; "Ölüm hak, miras helal, en helal para bu." diye babasından gelen mirasın hepsini ayırdı, cami yaptırdı.

"Allah, bana da nasip etse ben de böyle helal parayla bir cami yapsam." Bak bu da cami yapan bir insana imreniyor. Yapamasa bile mahşer yerinde o cami yapan insanla haşrolacak. Neden? Çünkü cami yapmayı sevdi, ona imrendi, iyi insanın iyi işine imrendi. Demek ki bir de iyi arkadaşlık yapacağız.

"Benim bulunduğum şehir yabancı bir ülkede. Almanya'dayım veya Avustralya'dayım. Burası Türkiye değil. Pek eşim, dostum, arkadaşım, ahababım yok." Olmaz! Kesinlikle olmaz! "Tek başıma bir yerdeyim." Eyvah! Olmaz! Neden olmaz? Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz buyuyor ki; "Müslümanlardan beş aile bir yerde bulunursa ezan okusunlar, beraber namaz kılsınlar. Eğer böyle yapmazlarsa, şeytan orayı istila eder." Rusya bir ülkeyi istila etti, Yunanistan bir İslâm ülkesini istila etti, İsrail bir yere saldırdı orayı istila etti. Ne yapar? Düşman bu, istila etti mi zarar verir. Rusya, Afganistan'ı istila etti ne

oldu? İki milyon Afganlı öldü, bütün Afgan şehirleri harabeye döndü. Şeytan orayı istila eder, oraya hâkim olur. Şeytanın hâkim olduğu yerde insan mahvolur. Ne yapması lazım? En aşağı beş aile olması, ezan okuması, cemaatle namaz kılması lazım. Buradan ne anlıyoruz? Hangi diyarda olursak olalım, beş kişiden ayrı bir yerde tek başına yaşamayacağız. Bir yerde beş aile olacağız, cami yapacağız, toplanacağız namaz kılacağız. Kaç kişisiniz bu kasabada? Beş kişi. Tamam, bir cami yaptırın. Paranızdan ayıracaksınız; dişinizden tırnağınızdan artıracaksınız, tasarruf yapacaksınız, cami yaptıracaksınız. Bir oda, bir dükkân, bir yer olacak. Neresiyse artık, size bağlı, ferasetinize, kuvvetinize bağlı bir şey ama bir caminiz olacak.

Geçtiğimiz Ramazan'da bazı yerlere, telefon açtım; "Ne yapıyorsunuz? Namazları; cumaları, teravihleri kılabiliyor musunuz?" diye sordum. "Hayır." dediler. Çok üzüldüm. Olmaz! Şeytan orayı istila eder.

Hakikaten ondan sonra oradan bir sürü kavga haberleri geldi.

Hacdan döndükten sonra ne yapacağız? İyi insanlarla birlik olacağız, cami yaptıracacağız. Cami olan yere şeytan gelmez. Ezanın okunduğu yerden ezanın duyulmadığı yere kadar kaçır, uzaklaşır. Ama bir topluluğumuz varsa, beş tane kardeşimiz ihvanımız varsa tamam. Bir salon, bir oda, bir yer ayıracağız; kömürlük, bahçemizdeki garaj. Avustralya'daki bir kardeşimiz bahçesindeki garajı temizledi, mihrap yeri yaptı, bir mescit oldu, kazandı, Allah razı olsun. Garaj garajlıktan çıktı mescit oldu, çok da güzel oldu. Beş kişi en aşağı onu yapar. Daha fazla olursa daha güzel şeyler de yapabilir.

d. Dünya Sevgisi Bütün Hataların Başıdır

Men ehabbe dünyâhü edarra bi-âhire-tihî ve men ehabbe âhiretehû ve edarra bi-dünyâhü fe-âsirû mâ yebkâ alâ mâ yefnâ.

Ahmed b. Hanbel ve diğ er kaynaklar, Eb  Musa el-Eş r  hazretlerinden rivayet etmişler.

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem bu ikinci hadîs-i şer finde buyuruyor ki; "Dünyasını seven  hiretini zarara uğratır." Dünyayı seviyor; bu hayatı, bu yaşamı seviyor. Ne yapar?  hiretini zarara uğratır. "Dünya sevgisi bütün hataların başıdır." Dünya nedir? Dünya çok çeşitlidir. Paradır, puldur, mevkidir, makamdır, alkıştır, ş hrettir, k şkt r, yazlıktır, kışlıktır, arabadır, vesaire, vesaire.

K ll  m  enhake an zikr  Mevl ke feh ve d ny ke. "Seni Allah'a güzel kulluk etmekten alıkoyan her şey dünyadır." İnsan dünyaya yönelirse; dünyayı kazanmaya, dünyayı m mur etmeye gayret ederse; âhireti unutursa,  hiretine zarar verirse, yarın bunun cezasını  eker,  hirette burnundan gelir.

Ve men ehabbe âhiretehû. "Âhiretini seven insan ise dünyasına zarar verir." Neden? Tam ticaret yapacak, kapatır dükkânı cuma namazına camiye gider. O kadar müşteri gelmedi; ziyan. "Allah emretmiş." diye kalkar hacca gelir, şu kadar milyon ziyan. Caminin ihtiyacı vardır; "Hadi hacı baba! Sen de biraz para ver." Vermezse olmayacak, çıkartır verir, keseden ziyan. Kur'an kursu yapılacak, gelirler bundan isterler, ziyan. Köye çeşme yapılacak, bundan isterler; ziyan. Dünyalık gidiyor biraz ama gitsin mühim değil.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki; elâ fe-âsiru mâ yebka alâ mâ yebkâ. "Gözünüzü açın, dikkat edin, sizi uyarıyorum, mütenebbih olun! Fâni olanı değil bâki olanı seçin, bâki olanı fâni olana tercih edin." Bâki olan âhiret, ebedî hayat. Bu dünya hayatı biter. Sayılı günler çarçabuk bitiyor. Kaç yaşındasın? 55. Ne kadar çabuk geçti bu 55 yıl? Bir de baktım ki sakalım

ağarmış, bu yaşa gelmişim. Rüzgâr gibi geçti.

Yıllar yârlardan, yârlar yıllardan vefasız.

Geçer gider, bırakır gider ve giden bir daha geri gelmez. Ömür geçiverir. Neyi seçmek lazım? Âhireti, ebedî hayatı tercih etmek lazım. Dünyalık giderse gitsin, geçerse geçsin; "Ben âhireti kazanacağım." demesi lazım. Ezan okunuyor ama şurada bir iş var. Ezan sevap, cami sevap. Namaz kılacak ondan sonra gidecek. Şurada eğlence var, burada masraf var, ama sevap; sevaplı olan yere gidecek. Sadece mal vermekten misal veriyoruz. Yalnızca mal vermek de değil Allah için canını verir. Şurada kâfir olarak yaşamak var, burada mü'min olarak ölmek var; mü'min olarak ölmeyi tercih etmek lazım.

Peygamber Efendimiz anlatıyor: Buradan daha güneyde Yemen taraflarında eski kavimlerden bir hükümdar mü'minleri,

iman edenleri öldürüyordu. Büyük hendekler açtırmış, içine ateşler yaktırmış. Bazı arkadaşlar oralarda çalıştılar, o hendekleri görmüşler, anlatıyorlar. İnsanların çıkamayacağı büyük hendekler kazdırıyordu. İçine ateşler, odunlar atılıyor, harıl harıl yanıyor. Mü'mini ateşin kenarına kadar getiriyor, "Dön imanından!" diyor. Dönmüyor. İtiyor; mü'min ateşin içine düşüyor, yanıyor. Ashâb-ı uhdûd, hendekleri kazan zalimler.

Peygamber Efendimiz bunlardan birisini anlatıyor: Mü'min bir kadını ite kaka hendeğin kenarına getiriyorlar, önü ateş. İtilince ateşe düşecek, kucağında da çocuğu var. "Dön dininden, bu hak dini bırak." diyorlar. O mü'min; bırakmak istemiyor ama çocuğunu düşünüyor. "Ben mü'minim.' diye ateşe giderim ama kucağımda da çocuğum var, acaba bunların dediğini yapsam da şu masum yavrucağı kurtarsam mı?" diyor. Peygamber Efendimiz bu esnada çocuğun dile geldiğini; "Aman anneciğim! Sakın

ha imanından vazgeçme!" dediğini söylüyor. Bunu Peygamber Efendimiz böyle anlattığına göre bize bu kıssadan ne hisse çıkıyor?

Ölmek pahasına olsa da dinimizi bırakmamamız lazım. Mü'min olmamız, mü'min olmamız, imanı tercih etmemiz lazım. Bak ne kadar zor bir şey. Bazen bıçak kemiğe dayanır. Fedakârlığın sırası can vermeye gelir. Zor bir şey, herkes canını veremez. Sıhhat kazansın diye doktor iğne yapmak isteyince bile kaçıyor millet. Sonunda sevap kazanacak, öyle kolay değil. Uzaktan; "Ben mücahidim." der ama cihat vakti gelince çok insan bırakıp kaçır. Kolay değil. Allah zorlu imtihanlara tâbi tutmasın.

Âhireti unutmayacaksınız. Madem hacı oldunuz, birazcık İslâm'ın ruhunu anladınız, burada gördünüz. Ne yapacaksınız? Âhireti tercih edeceksiniz. Karşınızda dünya ile âhîret iki ayrı yol olarak ayrıldı mı dünyalığı değil âhîreti tercih edeceksiniz. "Sana şu kadar para vereceğim bizim

namımıza casusluk yap, hıyanet et." Hayır! Yapmayacaksınız. Neden? "O günah, ben Müslümanlara zarar veremem." diyeceksiniz. Peygamber Efendimiz böyle tavsiye ediyor. Demek ki memleketimize döndüğümüz zaman iyi arkadaşlar edineceğiz, toplu yaşayacağız. Toplu yaşantımızda da camimiz olacak, bir yerimiz olacak; orada bulunacağız. Bazen başka başka gruplar oluyor, o gruplar insanı şaşırtıyor.

Kendi camimizi, kendi mescidimizi yapacağız. Bir de, önümüze çeşitli işler geldiği zaman âhireti seçeceğiz, dünyayı değil. Allah'ın mü'min kulları olarak âhireti seçeceğiz, dünyayı tercih etmeyeceğiz.

e. İman Nasıl Kuvvetli Olur?

Men ehabbe li'l-lâhi ve ve ebğada li'l-lâhi ve a'ta li'l-lâhi ve ve menea li'l-lâhi, fe-kadi'stekmele'l-îmâne.

"İman nasıl kuvvetli olur?" diye söz arasında geçmişti. Mü'min olmak, kâmil müslüman olmak, Allah'a tam dayanmak... Peygamber Efendimiz burada onu öğretiyor.

Men ehabbe li'llâhi. "Eğer bir müslüman karşısındakini Allah için seviyorsa" Ve ebğade li'llâhi. "Veya öteki insana da kötü şeyler yaptığında Allah için kızılıyorsa" "Ben bunu Allah için seviyorum çünkü iyi adam, müslüman adam. Buna da Allah için kızılıyorum." diyebiliyorsa ve a'tâ li'llâhi ve menea li'llâhi. "Verdiğini Allah için verebiliyorsa" Allah rızası için, sevap kazanmak için veriyor. Ve menaa li'llah Bazen de vermemek lazım. Adama verirsen esrar alacak o zaman vermemek lazım. Yanlış yola kullanacak, günaha kullanacak. Kâfiri, günahkârı kuvvetlendirmemek lazım. "Allah için vermiyorum. O adam kötü, bunu alacak içki içecek." Tamam. Allah için seven, Allah için kızan, Allah için veren, Allah için vermeyen kimse fekadi'stekmele'l-îmâne. "İmanını kemale erdirmiş." demektir.

Halis müslüman böyle olur. Sevdiğini Allah için sever, kızdığına Allah için kızar. Verdiği zaman gösteriş için değil, Allah için verir. Vermeyeceği zaman Allah için vermez, diretir; "Vermiyorum, var mı diyeceğin? Gel bakayım buraya, yüreğin varsa gel de al, vermiyorum." "Amma kabadayı bu adam ya, müslümana bak! Vay be!" Vermiyor. "Tabii vermem, çünkü sen onu günaha kullanacaksın." diyecek. Allahu Teâlâ hazretleri bizi iyi müslüman eylesin.

Son zamanlarda bir adam çıkmış televizyonlarda konuşmalar yapıyor, çok tartışmalara sebep olan sözler söylüyor. Görüşlerinizi rica edebilir miyiz?

Cevap: Türkiye'de İslam'a bir hücum var. Başörtüye saldırı var. İmam hatip okullarını kısıtlamaya başladılar. Kur'an kursları, cami yapımı vs. engellemeler yapıp bizi üzen kararlar almak isteyenler var. Bunların esas amacı İslam'ı besleyen muslukları kapatmak olduğundan, İslam'ı durdurmak istediklerinden, kimin kafasında,

gönlünde hakikî İslam varsa onu da bozmak gerekiyor. Muslukları kapatacak su gelmeyecek ama daha önce gelmiş olan suları da bozmak lazım, bir çuval inciri berbat etmek lazım.

Onun için de gazeteler, radyolar, televizyonlar, dergiler harıl harıl çalışıyor. Sizin cevherinizi çalmaya, mücevherinizi elinizden almaya çalışıyor. Neye çalışıyor? Nedir sizin mücevheriniz, bizim mücevherimiz? İman. Elimizdeki iman cevherini, iman mücevherini bizden almak istiyorlar, bizi imansız bırakmak istiyorlar. Mü'min insanı imansız yapmak istiyorlar. Böyle kâfirlik olur mu? Oluyor. Kâfirin işi müslümanla uğraşmak değil mi? Hem İslam'ı söndürecek hem de mevcut müslümanların kafasını karıştıracak. Karıştırmak için ne yapacak? Birtakım ajanlar, adamlar bulacak. Kendi gizli teşkilatına mensup bu adamları çıkaracak, televizyonda konuşturacak. Millet de onları dinleyip şaşırarak, aldanacak. Dünyanın

her devrinde, her zaman aldatmaca olmuştur ama galiba en çok bizim bu devirde bizim memleketimizde oluyor. Neden? Çünkü Türkiye müslüman bir Türkiye olarak kalırsa İslam âlemine önderlik eder, 65 milyon iyi, mücahit müslüman, kâfirlere çok korku verir. Bu müslümanların evlatları İslâm'a gevurlaşmalı. Müslümanlıktan kopmalı; bunlar Müslümanlığı bırakmalı; saçlarını açmalı, içki içmeli, cumaya gitmemeli, haram yemeli, faiz yemeli, bira içmeli. Hep bunları sağlayacak konuşmalar yaparlar. Dinleri gevşemeli, laubali olmalı, dinleriyle irtibatları kalmamalı, din müesseselerine karşı sevgi, muhabbet kalmamalı. İmâm-ı Âzam'ı sevmemeli, din büyüklerini sevmemeli. Kimi sevsin? Gitsin artistleri sevsin, Amerika'nın, Avrupa'nın meşhur sinema artistleri, tiyatro artistleri kimse onları sevsin. Onları sevmek varken gidip de İmâm-ı Âzam sevilir mi, Abdülkadir-i Geylânî, Bahaaddin-i Nakşibend, Yunus Emre gibi mübarek insanlar sevilir mi? Olur

mu böyle şey? Onları severse cennete gider. Halbuki bunların cehenneme gitmesi lazım; cehenneme gitmesini istiyor. O zaman ne yapacak? Aldatmaca. Çocuk aldatır gibi aldatırlar. Neden? Aldanacak insanların olduğu yerde aldatıcılar her zaman olur. Buraya paralı, zengin müslümanlar geliyor. Cebinde az çok dolar, mark, para var mı? Var. Hırsızlar var burada, yankesici. Çantasını kesiyor, parasını alıyor. En bilgili, en uyanık, en açığız kardeşlerimizin bile parasını çaldılar. Adam usta hırsız. Niye buraya geliyor? Mısır'dan, Pakistan'dan... "Burada paralı, yankesicilik yapabilecek insanlar var." diye geliyor. Tavafa giriyor. Hırsız tavafa girer mi? Allah korkusundan girmiyor, sevap kazanmak için girmiyor. Tavaf eden adamın kuşağındaki parayı jiletle kesip almak için geliyor. Aldanacak insan olan yerde mikrobun üremesi gibi aldatacak insan türer. Aldanacak insanların olmadığı yerde yaşayamaz. Dok-

torlar bilir, mikrop her yerde vardır. Elimizde, yüzümüzde, havada her şeyde vardır. Ama sıhhatli insan bu mikropları yenebilir, bir şey olmaz. Beden zayıfladı mı bu mikroplar o bedeni mahveder.

Türkiye'de, Almanya'da müslümanın dini bilgisi zayıf. Kur'an bilir mi? Bilmez. Bilse bile Kur'an okumasını bilir, anlamını bilmez. Hadis bilir mi? Bilmez. Fıkıh bilir mi? Bilmez. Namazı bilir mi? Bilmez. Orucu bilmez, ibadeti bilmez. Bu ortamda bunları aldatacak insanlar türer. Niye? Çünkü ortam müsait. Ortam müsait olduğu için aldatacak insanlar türer, televizyona çıkarlar her türlü yalanı dolanı söylerler. "Birayı iç kardeşim, faizi ye, yemiyorsan bana getir." Böyle diyorlar. "Sen içkiyi iç, günahı varsa vebali benim." diyor. Böyle diyenler var, çok duymuşsunuzdur. Halbuki onun cevabı Kur'ân-ı Kerîm'de var.

Ve mâ hüm bihâmilîne min hatâyâhüm min şey'in. "Kimse, kimsenin hatasını yüklenemez." O günahı işledi mi; o içkiyi içti

mi, doktor ondan o günahı alamaz. Ama doktor bu sözünden dolayı, onun günahı kadar günahı da yüklenir. O adam, o içki içen doktorun sözünü dinleyip günaha girecek, o doktor da ona öyle söylediği için bir o kadar günah da onun defterine yazılacak. Kur'ân-ı Kerîm'de böyle bildiriliyor. Müslüman Kur'ân-ı Kerîm okusa bilecek. İyi müslüman Deccal'i bilir, Deccal'in alnında hazâ kâfir "Bu kâfirdir." diye yazıldığını basiret gözüyle görür, Deccal'in Deccal olduğunu anlar. Ama ötekisi Deccal'i bir şey sanır. Deccal ilahlık iddia edecek; bakacak olağanüstü şeyler yapıyor, milletin bir kısmı aldanacak.

Bugünkü medeniyet olağanüstü şeyler yapıyor, millet medeniyete aldanıp İslâm'ı bırakıyor, medeniyete tapıyor. Havada uçuyor, televizyon yapıyor, telsiz telefonlarla geziyor. Ne yapalım? Bunlar kıymetli ama İslâm daha kıymetli, daha önemli; İslâm'ı bırakmamak lazım. Millet, Avrupalılar medenî, ileri diye Batı'ya dönmüş, İslâm'ı

bırakıyor. İşte bir fitne. Ama hakikî müslüman onun kâfir olduğunu bilir; onun, peşinden gidilecek bir şey olmadığını bilir.

İslâm'ı güzel öğrenirseniz böyle insanların söylediği sözlerin doğru mu, yanlış mı olduğunu anlarsınız. Kılığına kıyafetine, palavralarına aldanmazsınız. Ama İslâm'ı bilmezseniz aldanırsınız. Acaba o öyle mi ki? Millet abuk sabuk şeylere inanıyor. Ah kardeşim "Bugün gazetenin yıldız falında şöyle yazmış." diyor. "Benim de burcum kova burcu, bugün tam dediği gibi oldu. Çok doğru söylüyor kardeşim." diyor. Ötekisi de diyor ki: "Hakikaten öyle, benim de geçen gün böyle oldu." diyor.

Peygamber Efendimiz; "Kim bir kâhini, falcıyı tasdik ederse, Muhammed'in getirdiğine kâfir olur." diyor. Mü'min onu bilecek. Radyonun, televizyonun, gazetenin yıldız falından medet umuyor. Bir kere aklını kullansana; o burçta doğan milyonlarca insan var, milyonlarca insanın başına hep aynı

olay mı gelir? Kafanı kullansana, hiç mi aklın yok? Ama millet inanıyor, Neden? İslâm'ı bilmeyince aldanıyor, ona çare yok. İslâm'ı bilmeyene çare yok. O, kıyamette İslâm'ı bilmediğinin cezasını çekecek. İslâm'ı iyi öğrenecek.

Diyanet İşleri'nin neşrettiği herkesin makbul olduğunu bildiği kitaplar var. Riyazü's-sâlihîn, Elmalılı Hoca Efendi'nin tefsiri Hak Dini Kur'an Dili, Ahmet Hamdi Aksekili Hoca'nın. Onları oku. Onlara uygun mu değil mi anla; gayet kolay. Bu profesör çok okumuş da, bilmem kaç fakülte bitirmiş de, dört tane yabancı dil biliyormuş da... Dört değil beş; bir de şeytanca konuşmasını biliyor. Şeytan kadar fasih şeytanca konuşuyor, onu da eklesene. İngilizce, Fransızca, Almanca, Arapça biliyormuş, bir de şeytanca dili ekle.

Allah celle celalüh tevfîkini refîk eylesin. Hakkı hak olarak görüp uymayı nasip etsin, bâtilı bâtil olarak görüp korunmayı nasip etsin.

f. İnsanın Doğruluğunu Anlayamadığı Meselelerde Takva Ehli Alime Gitmesi Lazım

İnsanın; doğruluğunu, eğriliğini anlayamadığı meseleler olabilir. O zaman takvâ ehli, müttakî bir alime gidecek. "Ben Allah'tan korkan, hakiki bir alim arıyorum." diyecek. Ne yapacak? Soru soracak. Çok iyi bir alim var, çok bilgili. Karısı nasıl? Mutlaka karısını sorun. "Sana ne, el âlemin karısından." Öyle değil işte. Sorun karısını. Karısının başı açık mı, kapalı mı? Tayyörlü mü, mantolu mu? Boyalı mı, oyalı mı? Soyun boyan mı, sayın bayan mı? Bir sorun bakalım. "Ne olacak, onunla onun ne ilişkisi var?" O onun karısı. Adam olsaydı, alim olsaydı karısı ona uygun olurdu. Öyleyken o kadınla başı hoş olduğuna göre sana doğru cevabı veremez. Önce bir ailesini, karısını sorun.

Hakiki alime sorun; "Kur'ân-ı Kerîm'e, hadîs-i şerîfe göre Allah'ın rızasının yönü

nedir, bu meselenin hükmü nedir?" diye sorun, cevabı versin. Hakiki alime gitmezseniz sizi aldatır, yalan yanlış şeyler söyler. Hangi alimler nelere fetva verir, nelere vermez; bazıları biliyor. "Filanca alim çok iyi, ne istersen gönlüne göre fetva veriyor." diye herkes ona gidiyor. Sosyetikler belli alimlere gider; tin tin tin, tıkır tıkır tıkır topuklu ayakkabıyla, başına şifon örtmüş, saçları görünüyor. Çünkü onun kendi gönlüne uygun cevap vereceğini biliyor.

"Ojeyle namaz kılsam olur mu?"

"Olur olur, hanım kardeşim! Sen bırak softaların, yobazların, sakallıların fetvalarını, olur olur."

"Ben altı aylık saçlarımı ondülasyon, perma yaptırıyorum da, şimdi ben gusül abdesti alacağım diye saçlarımı yıkasam bunun dalgası bozulacak, fiyakam bozulacak, berbere tekrar yaptırmam gerekecek. Saçlarımı yıkamazsam guslüm olur mu?"

"Olur olur."

Neden? Çünkü kendisini karşı tarafa beğendirmek istiyor, ne isterse o fetvayı veriyor. Onlar da bilirler. "Ah kardeşim! Ben çok iyi bir hoca buldum, sosyetiklerin hayatına uygun güzel fetvalar veriyor." Tamam. Sosyetiklerin, asortiklerin hocası bellidir. Olmaz öyle şey! Dindar, muttakî, Allah'tan korkan bir insan bulacaksın ve Allah'tan korktuğunu karısından, çocuğundan ölçeceksin.

Soru: Bizim hanım ihramlıyken yedi hacı teyzenin saçını kesmiş. Cezası nedir?

Cevap: İhramlı insan kendi saçını da kesemez, başkasının saçını da kesemez. Tabii cezalı duruma düşmüş oluyor. O kestikleri miktarların önemi var, onları konuşmamız lazım.

Soru: Deterjanla çamaşır yıkamanın cezası nedir?

Cevap: Deterjan kokuluysa kokulu sabun kullanmış oluyor. Çamaşır yıkandı ama ellerine biraz bulaştı, yıkadı. Tasadduk

ederek Allah affeder. Bir defa kokulu sabunla el yıkamış, o da sadaka vermekte olur. Öteki meseleye bakmam lazım.

Allah hepinizden razı olsun.

Subhâneke lâ 'ilme lenâ illâ mâ 'allemtenâ inneke ente-l'alîmu-l hakîm. Sübhâne Rabbike Rabbil'izzeti Ammâ Yesıfûn ve selâmün alel mürselîn velhamdülillahi rabbil'âlemin.

El-Fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
11 Zilhicce 1418 / 08.04.1998
Mekke

[Bütün HAC VE UMRE SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

